

Спека

Олександр Копиленко

В тяжку спеку я поїхав на полювання. Але тих боліт, де полював раніше, я не впізнав — вони повисихали, глеювате дно лежало голе і тріскалось. Всі водяні тварини загинули, рослини повсихали.

Ось від величенького озерця лишилась лише маленька калюжка, яку можна переступити. Тут лежать загиблі мушлі, равлики, личинки бабок, водяних жуків, що не встигли закопатись у мул і таким чином пересидіти спеку, доки випадуть дощі.

Сотні жабенят борсаються в калюжці. їм тісно, їсти нема чого, вода мало не гаряча. І ночами жабенята починають тікати в інші озерця і болота. Багато їх гине в путі, коли вони за ніч не дострибають до нового болота. Гинуть вони від' спеки, ловлять їх лелеки, гави, та скільки завгодно ворогів у такого малого безпомічного жабеняти!

Цікаве спостереження зробили люди. Коли взяти водяну жабу і занести на кілька кілометрів від води — від річки чи від болота — і там пустити на волю, то — уявіть собі — ледве жаба оговтається, вона точно пострибає в той бік, де є найближча вода. Стрибатиме вона навпростець до найближчої річки чи болота. Безпомилково знайде напрямок. А як вона це відчуває — ніхто не може досі точно розгадати.